

каква страшна срѣща! *Р. 118.* Орел-атъ Петъръ, оль загинѣ! *Р. 46.* Ахъ! нашая земя плодовита, Лѣсища питома, равно поле, До когдѣ в невѣжество покрита! До когдѣ плачь и горкое оле! *Гн. 114.* Олеле! горкана! Грозно либе либя! Очи му сж' сиви, Крака му сж' криви. *Пк. 16.* „Олеле варе, бае Димитре! Какви бѣха тѣ овчере?“ *М. 39.* Оле-де убили сж' царя Петра! *Р. 47.* И тѣй колкото ся той молене, тѣ толкозъ повече го бжхтеше съ волската жила по гърба, щото отъ выканіе олеле! палататъ ечеше. *Х. I, 97.*

Олелѣчѣж *м. дл.* кричу „олеле!“ **Олелѣчене** *с. с.*: До насъ достигаше само олелеченіе отъ жены, плачь отъ дѣтца и выкъ отъ мажи. *Л. Д. 1874 р. 119.*

Олелія *с. ж.* 1) катастрофа (*син.* поразія): Плиній съ очи-ты си видѣлъ тѣж олеліѣж. — Уйка му (Плиній Старый) бѣ началникъ на корабы-ты, что были у Мисенско-то пристанище и погынѣ въ тѣж поразіѣж. *Л. Д. 1874 р. 114.* Нѣмци-ти подѣ вѣроисповѣдно було могли быхъ да направѣтъ и тамъ такыва олеліѣ, каквы-ты починихъ по крайлабскы-ты страны. *ib. 1872 р. 216.* 2) суматоха (*син.* врява).

Олѣпѣж *са м. св.* **Олѣпѣмъ** *са м. дл.* прильну, прилипаю: Кехрибаръ-тѣ тегли камъ себе тѣнкы сламчицы, кон-то ся олѣпѣтъ о него. *Л. Д. 1869 р. 77.* Роса-та ся олѣпѣ повече о рошавы и грѣздави нѣща, кой-то брьзо си губѣтъ топинѣж-тѣ. *Л. Д. 1871 р. 100.* А граканѣго на тѣя гладни врани, што сѣ се олѣпѣле (*kleben*) на полугнилото тѣло на други обѣсѣнѣ. *Рш. 52.*

Олѣж *м. св.* вѣлью (о статуѣ, *ср.* излѣж): Море што си толко хубава! Ил' си отъ Бога паднала? Ил' си отъ земя никнала? Ил' те златарѣтъ олія? *В. 71.*

Олку *нар.* столько, такъ много (*ср.* толкозъ, толкова): „Що ти сѣ тебѣ мошне наказѣ, Тѣ олку плачинѣ мошне умилно?“ *М. 66.* „Що те тебе нужба дотерало, кони коншѣ олку арджеліо? (*выше:* Коня коитѣ мошне арджеліо). *ib. 84 р. 117.* „Що си олку мошне уяд'ено? *ib. 127.*

Оловенъ *пр.* оловянный, Бог.

Олово *с. с.* олово (*син.* крушумъ): Кон ке префърлитѣ бѣлъ чадаръ Со седумъ ока оло'о, Со деветъ ока желѣзо, Той ке ѣ земѣтъ ѣглика. *М. 393.*

Оловѣж *м. св.* **Олавамъ** *м. дл.* поймаю, ловлю; схвачу, беру: Олови сива кобилка, че са на кобилка покачи. *Ч. 310.* Въ тѣя вечера немаше друго месо, освѣнѣ месо отъ птичета, които нимфѣтъ бѣхъ олувили съ мрѣжы. *Т. 7.* За да може подобрѣ да олава (*pour mieux surprendre*) тѣзи войны които не быхъ са показали достаточно бдителны. *Т. 288.* Нехранимайковци-тѣ (*хайдучи-тъ*) го оловили, завлѣкли